

Both Balázs

Mindszent hava

(szüleim emlékének)

vége a szeptemberi nyárnak a pamutszürke ködben
autókaraván araszol fák állnak szélütötten
fagyűrő örökzöldeket többnapos eső áztat
a levegőben benzingőz és nyirkos rothadásszag

arannyal vésvé áll itt rang cím és érdem –
vörös-fekete bogár ül százéves kőlevélen
örökre szívünkben élsz felejteni téged nem lehet
két emberöltő mint a mécses kilobban az emlékezet

én ezt a verset égetem amíg körmömig ég a lángja
amíg csont leszek én is a föld azt is kívárja
a juharfák alatt fejét lehajtva gyereknői angyal fázik
akik világra hoztak itt alusznak a feltámadásig

Az éj roncsai

(In memoriam O. E. Mandelstam)

mint lakkozott zongorafedél
lecsapódik a nehéz álom
üvegtörő téli fény söpör
végig a szobákon
akit kenyértelenül ér a halál
nem kiált hozsannákat
sófényű csillag áll felettem
farkasölő ez a század

BOTH BALÁZS (1976) szociálpedagógus, költő. Sopronban él. Utóbbi kötete: *Romfalon virágmag* (2018).

grúz anya tején nőtt gyilkosod
orosz hazám lejár az óra
árnyvető alakok sorakoznak
még vadabb parancsszóra

munkás ha lágert építész
körmödre ütnek a versek
drót-hidegben köd az ingem
sapkám ólomszínű felleg
de akkor is mosoly gyöngysora ébreszt
és feltámad az ősi Kelet
a szeles tengerszoros felől
zafírkék női szemek
hóban alkonyig munkazajjal
adatik elmondani
hogy szeszként szédít a tenger a hajnal
benne az éj roncsai

Mednyánszky László: Lankás, mocsaras alföldi táj (1898 k.)

Az ingovány fölé rajzolódó kőfalszürke égbolt lapja,
vízimaárraj-vijjogás, ahogy a miazmás mocsarakra
bűzhödt sűrűjével lecsap az éj –
Mondják, ruhátlan lidérc kísért itt, régen holt lánykép,
zöld hajlobogás, hószín szalag, kacagva csalogató árnyék.
Sápadt fény próbál áttörni itt-ott a változékony, sárgás szemhatáron.
Rögökre bomlik, mélyül az út. Kettétört kerék-hold alatt
tanyákra dől az álom.
Az útszélre vetve satnya fák levéltelen, vázlatos rajza.
Híg lőre alvadt vérszínében elvetélt fiúmagzatra
hártyásodik a jövőtlen idő.
Gerendákban a szű egyszólamú percegését.
Szétrúgott hodály az élet. Parázsló szemű sötétség.

Egy lakás felszámolása

Kibontva minden merőleges
az éjszaka gránitfalából.
Százéves diófa kontúrja,
és a napfelkelte, távol.

Nem otthon már, csak helyrajzi szám.
Munkaterep. Száz négyzetméter.
Olajozatlan zár nyit ajtót
a tárgyak ítéletével.

Küszöbsín, vállfák. A lépcsősor
letört, kicsorbult éle.
Vízkefoltos vasalótalp
mered a rézsútos fénybe.

Most vet a reggel feszes hálót,
az ablaküveg felragyog.
Porkéve keresztjelében,
amit a távozó hátrahagyott.

